

Full diocesà

18 de febrer del 2018

p5 – Matinal diocesana d'animadors de cant

p6 – Missatge del Papa contra les «fake news»

Pregària i dejuni

La mirada de l'Església sobre el que passa en el nostre món té un horitzó molt més ampli del particular de les situacions socials que ens toquen de viure a casa nostra. Potser ens agafa a després que el Romà Pontífex hagi convocat una jornada de pregària i dejuni per la pau per al pròxim 23 de febrer, divendres de la primera setmana de Quaresma, en especial per la situació a la República Democràtica del Congo i de Sudan del Sud; però ens ajuda a ampliar la mirada als sofriments, vinguin d'on vinguin i a sentir amb l'Església Universal i a tot el nostre món.

La Conferència Episcopal Espanyola ha editat un subsidi litúrgic per a celebrar aquesta jornada.

La República Democràtica del Congo fa uns vint anys que viu una guerra desgarradora: víctimes mortals constants, epidèmies, refugiats... A més, existeix tràfic il·legal de coltan –un material present en els *smartphones* i les *tablets*– i que finança les armes de les guerrilles en conflicte. És un mineral tacat de sang enmig d'un conflicte interminable.

Sudan del Sud està vivint un conflicte armat que crea una greu crisi humanitària amb molts desplaçats i amb el drama del nens soldats.

Una jornada, doncs, per a fer-nos pensar.

«L'Esperit empenyé Jesús cap al desert, on passà quaranta dies temptat»

Diumenge I de Quaresma / Cicle B

Lectura del llibre del Gènesi

Déu digué a Noè i als seus fills: «Jo faig la meua aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meua: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra.» Déu digué: «El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meua aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida.»

(9,8-15)

Salm responsorial

Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor fidel per als qui guarden la vostra aliança.

(Salm 24)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca. En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist, que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics i està a la dreta de Déu.

(3,18-22)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, l'Esperit empenyé Jesús cap al desert, on passà quaranta dies temptat per Satanàs. Vivia entre els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels. Després

d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la bona nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.»

(1,12-15)

«Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida»

L'Esperit empeny cap al desert

Jean Hakolimana, prev.

En l'evangeli que llegim avui, l'Esperit empeny Jesús cap al desert. No és, doncs, una iniciativa seva. Allà Jesús és temptat per Satanàs, viu entre feres, però els àngels el serveixen. Les feres evoquen els perills que amenacen el projecte de Jesús. Els àngels, en canvi, evoquen la proximitat i la protecció de Déu. El desert, en la mentalitat jueva, és el lloc ideal per a escoltar Déu, lluny de tota distracció. Per això el diable també hi concentra la seva acció. Així el desert esdevé alhora lloc de proves i de creixement.

La comunitat cristiana està vivint el seu desert. No li falten feres, però tampoc àngels que la cuiden. Sociològicament, hom parla de crisi, secularització, etc. Més ben dit, com ho recorda el biblista Pagola, des d'una lectura de fe, n'hauríem de tenir una visió més creient. No serà Déu qui ens està empenyent a aquest «desert»? ¿No necessitàvem una mica d'això per a alliberar-nos de tanta vanagloria, poder mundà, vanitat i falsos èxits acumulats inconscientment durant tants segles? Mai no hauríem triat nosaltres aquests camins. «Aquesta experiència de desert, que anirà creixent en els propers anys, és un temps inesperat de gràcia i purificació que hem d'agrair a Déu. Ell continuarà cuidant el seu projecte. Només se'ns demana de rebutjar amb lucidesa les temptacions que ens poden desviar una vegada més de la conversió a Jesucrist» (Pagola). Quan Jesús surt del desert torna enfortit en la seva condició de Fill de Déu. El desert que afecta la comunitat cristiana té la seva gravetat. Tanmateix, seguint les petjades de Crist, en podem sortir enfortits en la nostra condició de deixebles seus.

La imatge

Un ocellot ombrívol acompanya Jesús al desert. Un ésser així més aviat el distreu del trobament amb el Pare i amb si mateix per a la missió que l'Esperit li ha marcat. I Jesús no es fa enrere.

Cadascú té deserts i diables: aquell o allò que fa per desviar-nos de les opcions preses. Caure en la temptació ens fa infidels al camí traçat. Si escoltem bé, tindrem àngels que ens serviran.

La temptació de Crist (1872). Vasily Surikov

Lit. hores: Setmana I

19 dilluns

—Sant Conrad, religiós (†1306)
Levític 19,1-2.11-18 / Salm 18 /
Mateu 25,31-46

20 dimarts

—Sant Maurici Proeta, prevere (†1544)
Isaïes 55,10-11 / Salm 33 /
Mateu 6,7-15

21 dimecres

—Sant Pere Damià, bisbe i doctor de l'Església (1007-1072)
Jonàs 3,1-10 / Salm 50 /
Lluc 11,29-32

22 dijous

—La Càtedra de Sant Pere, apòstol
—Santa Elionor, verge
I Pere 5,1-4 / Salm 22 /
Mateu 16,13-19

23 divendres

—Sant Policarp, bisbe i màrtir (†155)
Ezequiel 18,21-28 / Salm 129 /
Mateu 5,20-26

24 dissabte

—Sant Modest, bisbe (†486)
Deuteronomi 26,16-19 / Salm 118 /
Mateu 5,43-48

25 diumenge II de Quaresma / Cicle B

—Sant Romeu, religiós
—Sant Bartomeu de Poblet, abat
Gènesi 22,1-2.9a.10-13.15-18 /
Salm 115 / Romans 8,31b-34 /
Marc 9,2-10

«Vetlleu, que no sabeu ni el dia ni l'hora»

Joan Casas i Griera, prev.

El Pedró

Des de Sant Hilari es pujà al Pedró, la venerable parròquia on nasqué Salvi Huix, eminent bisbe màrtir (1936). Salutacions cordials en sortint de missa.

Centelles

El dissabte 11 de novembre, el senyor rector, Mn. Josep Alaró, rebé el senyor bisbe a la porta de l'església. La concelebració fou piadosament seguida. El sermó, inspirat en la paràbola de les deu verges. Al final, pica-pica popular a l'atri i visita a la humil ermita de Sant Miquel Sesperxes. L'endemà, visita a Santa Coloma de Centelles. La gran església aixoplugava l'assemblea orant: precis i cants lloaven el Senyor. El pastor exhortava amb l'Evangeli: «Vetlleu, que no sabeu ni el dia ni l'hora.» Seguidament es visità l'exposició a les golfes de l'església, molt ben arrançades. Igualment, el centre parroquial.

Sant Martí del Brull

El dissabte 18, el senyor rector, Alejandro Cantero, rebé el senyor bisbe i entraren en la bella església romànica, calenta i acollidora. Famílies participatives i escolans atents. Agraïments i aperitiu amb coca i llonganissa, patrimoni de la nostra plana.

Sant Miquel de Balenyà (estació)

El senyor arxiprest i rector de Sant Miquel, Mn. Joan Carles Serra, rebia a l'església el senyor bisbe. Els fidels gairebé ompliren la part dreta del temple, aprofitant la calefacció. Sermó de la paràbola dels talents del diumenge 33 de durant l'any. Salutacions a tohom, signatura dels llibres de l'arxiu parroquial i pisolabis comunitari.

Sant Andreu de Tona

El diumenge dia 26, festa de Crist Rei, dia de sol lluminós i de festa popular d'atraccions d'infants a la plaça de l'Església. Hi van haver quinze confirmacions. L'església es va anar omplint de famílies que el senyor rector, Mn. Josep Molist, anava saludant. El senyor bisbe exhortà a seguir a Jesucrist, Rei de tot el món. La celebració va ser molt bonica, participada i cantada. I les confirmacions, molt ben preparades.

Mentre repassava els llibres, un home desmanegat trucà a la porta: «Soy el Manveé que vivo aquí.» El rector predica amb l'exemple l'evangeli del dia: «Era foraster hi em vau acollir...»

A la tarda hi hagué la cloenda de l'aplec de la Rosa i el Castell.

Cantaré, Senyor, els vostres favors

20a Matinal diocesana d'animadors de cant, el 3 de març

Les matinals diocesanes d'animadors del cant en la litúrgia estem d'aniversari! Celebrarem enguany la vintena.

Per les nostres trobades han passat liturgistes, compositors, directors de cors, pedagogs, animadors d'expressió, membres del Centre de Pastoral Litúrgica, monjos, organistes i altres especialistes. Ens han aportat coneixements, hem pregat, hem cantat i hem compartit experiències.

Hem dedicat trobades a temes específics, sovint en la línia que ens anaven indicant els plans diocesans de pastoral...

Han estat objecte d'especial atenció els cançoners, com a eina de suport del treball en el si de les comunitats. I d'aquests, les dues eines fonamentals: el «Cantoral litúrgic bàsic», pel seu caràcter oficial de la Conferència Episcopal Tarraconense, i el «Cantoral de

Missa Dominical», del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona.

Aquest any hem volgut dedicar la matinal a cants que no figuren en el «Cantoral de Missa Dominical», fent una recerca i selecció d'alguns, que hem trobat editats i que ens consta que són utilitzats i que volem posar a l'abast de les nostres comunitats. També oferim un extra del vintè aniversari: ens acompanyarà i col·laborarà cantant amb nosaltres la Coral Canigó de Vic; el seu director, Xavier Solà i Cabanas, portarà l'animació musical.

La matinal la celebrarem el dissabte dia 3 de març, al Seminari de Vic. Tindrem molt de gust de rebre-us a tots els qui treballeu per la litúrgia i pel cant a les vostres parròquies i comunitats, desitjant als assistents que aquesta matinal us sigui molt profitosa.

Notícies de Lurdes

Redacció

El diumenge dia 11 de febrer, en el marc de les «Jornades de febrer» que tenen lloc cada any al santuari de Lurdes de França amb motiu de la Jornada Mundial del Malalt, es va fer públic el nomenament de Mn. Lluís Ruiz i Brichs com a coordinador de llengua hispana del santuari.

Mn. Lluís Ruiz, prevere del bisbat de Solsona, és el consiliari diocesà de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes des de l'any 2005 i el consiliari nacional de l'esmentada associació des de fa set anys. El nostre Full li dedicarà una entrevista pròximament.

Per altra banda, setmanes enrere, Xavier Farrés fou nomenat, pel bisbe de Vic, nou president de l'Hospitalitat de Vic, en relleu de Francesc Luna, que acabava el mandat. Com a nous membres de junta hi ha Martí Puig, Lourdes Tuneu, Anna M. Prat, Basili Insa, l'esmentat Xavier Farrés i Montserrat Alavedra.

El Papa als periodistes: no a les «fake news»

Raquel Parici

El Sant Pare exhorta els comunicadors del món a treballar per un periodisme de pau, «fet per persones i per a persones».

El neologisme *fake news* generalment fa referència a la desinformació difosa *online* o en els mitjans de comunicació tradicionals. Aquesta expressió es refereix a informacions infundades, basades en dades inexistentes o distorsionades, que tenen com a finalitat enganyar o fins i tot manipular el lector per assolir determinats objectius, influenciar les decisions polítiques o obtenir guanys econòmics.

En aquest sentit, el successor de Pere assenyala que la prevenció i la identificació dels mecanismes de la desinformació requereixen també un discerniment atent i profund, que condueixin a desemmascarar la coneguda com a «lògica de la serp», capaç de camuflar-se a tot arreu i de mossegar. Es tracta de l'estratègia utilitzada per la «serp astuta» de la qual parla el llibre del Gènesi, la qual, en les albrors de la humanitat, va ser l'artífex de la primera *fake new* (cf. Gn 3,1-15), que va portar a les tràgiques conseqüències del pecat.

Missatge al Fòrum de Davos

Pel gener es va celebrar a Davos (Suïssa) el Fòrum Econòmic Mundial. El papa Francesc els va adreçar un missatge on els deia que salvaguardar la dignitat de la persona humana ha de ser un objectiu central. Especialment oferint a les persones oportunitats que siguin reals per a assolir un desenvolupament humà integral i posant en pràctica polítiques econòmiques que afavoreixin la família. Davant l'increment de la distància socioeconòmica, l'augment de diversos tipus de pobresa i les noves formes d'esclavitud, el Sant Pare demana que els models econòmics segueixin l'ètica del «desenvolupament sostenible i integral», que col·loqui la persona humana i els seus drets en el centre.

Per tal de donar «una nova direcció a la destinació del nostre món», el papa Bergoglio es refereix a la intel·ligència artificial, a la robòtica i a les innovacions tecnològiques, afirmant que s'han d'emprar al servei de la humanitat i en favor de la protecció de la casa comuna.

Renovació Carismàtica

Trobada anual: dia 25 de febrer.
Lloc: la Balmesiana, Duran i Bas, 9, Barcelona 08002. Predicador: Mns. Joan-Enric Vives, arquebisbe d'Urgell. Lema: «La multitud dels creients tenien un sol cor i un mateix esperit» (Ac 4, 32a). Hi sou tots convidats!

Informació: Mariona, tel 649 118 165 i www.renovacio.cat.

L'article

Anem, anem a doctrina!

Valentí Miserachs, prev.

Amb quin delit ho cantàvem quan érem minyons! L'airosa melodia de Mn. Romeu era pensada per als infants, i era música excel·lent, i de casa. Del catecisme, doncs, se'n deia la «doctrina». D'un individu més o menys curt de gambals, es deia: «És més ruc que la canya de dir doctrina.» De fet, el senyor rector feia les preguntes amb una canya a la mà i, si convenia, la feia bronzir damunt el cap d'agun distret.

La «doctrina» esdevingué després «catecisme», i ara «catequesi». De les potències de l'ànima, la que més es feia servir era la memòria; l'enteniment, relatiu a la nostra edat, podia anar madurant amb el temps. Ara es tendeix a prescindir de la memòria, mentre que és el puntal, la crossa de l'enteniment. Sempre tindrà present el que em va dir el Dr. Masnou en manifestar-li jo la preocupació d'haver de donar raó de cent tesis en l'examen final de llicència en teologia: «Recorda't del catecisme!» Va ser, de fet, la meua taula de salvació!

Apreníem el catecisme en l'edició bilingüe del bisbat de Vic que portava la data –fixem-nos-hi bé!– de 1939. Sí, l'Església va ser l'única institució que no va renunciar mai a la llengua del poble (oficialitats a part).

En la lliçó sobre la penitència, es distingia entre la «contrició» («Déu meu, em pesa d'haver-vos ofès per ser vós qui sou, bondat infinita»), i l'«atrició» («em pesa perquè em podeu castigar amb l'infern»). Qui seria capaç avui de remarcar aquesta distinció?

Hi ha fronteres de l'ànima que no es poden traspassar

De segur que no la saben aquesta gent que han engarjolat alguns dels nostres prohoms. He llegit amb estupor que, com a condició per a l'alliberament, se'ls demana «contrició»! No pot ser!

La pretensió d'arrenegar un penediment que equivaldria a renunciar a la pròpia persona seria voler manipular l'esfera d'una llibertat que el mateix Déu respecta escrupolosament: «Qui t'ha creat sense tu, no et salvarà sense tu» (sant Agustí). Només l'«atrició» seria compatible amb la situació de qui, tenint la consciència tranquil·la, es troba entre reixes.

Per això convindria que els qui exigeixen «contrició» fessin un curs de catecisme, però del d'abans, del temps de «la canya de dir doctrina», per tal que els quedés ben clar que hi ha fronteres que no es poden traspassar, les fronteres de l'ànima on Déu mateix ha escrit un peremptori: No passeu!

El llibre

Recollint el centenari de Torras i Bages

ISCRVic

Ja és a disposició del públic el volum 37 de la Col·lecció Textos de l'ISCRVic, *Torras i Bages, bisbe de Vic. Centenari de la mort (1916-2016)*.

Els autors són Valentí Miserachs, Jordi Bohigas, Jordi Figuerola, Ignasi Roviró, Barbara Marchi i Jaume Medina.

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, adherint-se a les celebracions del centenari del seu decés en el marc del projecte EPISCOPUS, ofereix en aquest volum continguts de les jornades acadèmiques celebrades el 10 i 11 de maig del 2016.

Així s'afegeixen algunes perspectives d'interès a la ja llarga bibliografia existent sobre la vida i obra d'aquest gran bisbe de Vic i de Catalunya.

S'agraeix el suport de la Fundació Puig Porret.

Quaresma: dolç remei perquè l'amor no es refredi

Romà Casanova, bisbe de Vic

Iniciar el temps de Quaresma és posar en els nostres cors l'esperança que el bé és més fort que el mal, que la vida venç la mort, que l'amor és més fort que l'odi. El camí de la Quaresma ens aboca, de fet, a la Pasqua. Crist és la nostra Pasqua. Ell és el qui, amb la seva passió i creu, ens obre la porta de la resurrecció i la vida.

La conversió pròpia de la Quaresma no pot ser, doncs, cap altra que la de l'amor. Convertir-nos a l'Amor, a viure més i més l'amor a Déu i als germans, els qui tenim al nostre costat i els qui són lluny, oberts sempre als qui més pateixen de cos o d'esperit; aquesta és la veritable Quaresma que el Senyor espera de nosaltres. De fet, el papa Francesc, en el missatge de la Quaresma d'aquest any, ens parla d'aquesta necessitat de la conversió a l'amor. L'esmentat missatge porta per títol: *El mal s'escamparà tant, que l'amor de molts es refredarà* (Mt 24,13).

Som, doncs, convidats a mirar el nostre cor per descobrir si l'amor s'hi va refredant. Preguntem-nos sincerament: quins són els senyals que ens indiquen que l'amor corre el risc d'apagar-se en nosaltres. Quan Jesús en l'evangel·li de Mateu diu les paraules del títol del missatge papal,

ho fa parlant dels temps definitius; en els quals són presents les persecucions als seus deixebles i les divisions i desercions en les comunitats. Un temps d'apostasia i de negació de Déu. Els temps que ens pertoca de viure amb passió són temps en què molts d'aquests elements són presents. Per dir-ho encara més clar: l'ambient que respirem no és pas de creença en Déu, de reconeixement de Déu, d'adoració i acció de gràcies al qui és el nostre creador i redemptor. I pensarem que aquest ambient no ens contamina? Mirem com estimem Déu i els germans. No tinguem por de dir-nos sincerament la veritat. Per a guarir-nos necessitem «la medicina a vegades amarga de la veritat», com diu el Sant Pare en el missatge quaresmal.

La Quaresma ens ofereix, a més, el dolç remei de la pregària, l'almoïna i el dejuni. No ho oblidem, són remei per a més estimar. La pregària ens ajuda a «descobrir les mentides secretes amb què ens enganyem a nosaltres mateixos». L'almoïna «ens allibera de l'avidesa i ens ajuda a descobrir que l'altre és el meu germà». El dejuni «ens desperta, ens fa estar més atents a Déu i al proïsme, inflama la nostra voluntat d'obeir Déu, que és l'únic que associa la nostra fam».

